

רעפ 698-06-25 - סמרה סואעד נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 698-06-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקשים: 1. סמרה סואעד
2. סקר סואעד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופטים א' בולוס,
מ' דאוד ו-נ' סילמן) בע"פ 71728-12-24 ו-ע"פ
6886-01-25 מיום 22.04.2025

בשם מבקש 1: עו"ד
בשם מבקש 2: עו"ד

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופטים א' בולוס, מ' דאוד ו-נ' סילמן) בע"פ 71728-12-24 ו-ע"פ 6886-01-25 מיום 22.04.2025; בגדרו, נדחה ערעור המבקשים על הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט השלום בעכו (כבוד השופטת ש' פיינסוד-כהן) בת"פ 52428-10-21 מימים 29.10.2024 ו-27.11.2024, בהתאמה.

תמצית העובדות הצריכות לעניין

1. כמתואר בכתב האישום, ביום 20.09.2020 המתלון הגיע לשטחם של המבקשים, עקר צמח אותו שתל מבקש 1 והשליכו לאדמה. בהמשך, התפתחה קטטה בין הצדדים, בת 'מספר סבבים'. במהלך הקטטה, מבקש 1 דחף את המתלון מעבר לחומה המפרידה בין שטחם של המבקשים לבין חלקת השכן, כאשר המתלון עמד על החומה כשגבו מופנה לשטחם. בהמשך, ולאחר שהמתלון חזר אל השטח ותקף את המבקשים, מבקש 2 הכה את המתלון עד שהאחרון נפל אל הקרקע. אז, הוסיפו

עמוד 1

המבקשים להכותו במכות אגרוף, כאשר זה שכוב על הרצפה. כתוצאה מהקטטה נגרמו למתלונן חבלות רבות בחלקים נרחבים בגופו, אשר הצריכו טיפול רפואי.

2. יצוין, כי בהכרעת הדין נקבע כי משעה שהמבקשים נקטו בכוח שלא עומד בדרישות הסבירות או הנחיצות, לא עומדת להם הגנת הסגת הגבול (המעוגנת בסעיף 18(א) לחוק המקרקעין, התשכ"ט-1969 (להלן: חוק המקרקעין)), או הגנה עצמית (המעוגנת בסעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)).

3. בסופו של דבר, שני המבקשים הורשעו בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 382(א) ו-379 לחוק העונשין; ומבקש 1 בלבד הורשע גם בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. יחד עם זאת, המבקשים זוכו מעבירה של פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיפים 335(א)(1) ו-334 לחוק העונשין; ומעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות וחבלה ממשית לפי סעיפים 382 ו-380 לחוק העונשין.

4. ביום 27.11.2024 נגזר דינם של המבקשים. בתמצית, בית המשפט נעתר לבקשת מבקש 2 לאי-הרשעה; ודחה את בקשת מבקש 1 לאי-הרשעתו. בתוך כך בית המשפט נתן דעתו, בהרחבה, להבדלים הקיימים בין חלקו של מבקש 1 וחלקו של מבקש 2 באירוע, כמו גם לנסיבותיהם האישיות. בית המשפט עמד גם על העובדה כי המתלונן, אשר הורשע על-פי הודאתו במסגרת הליך אחר בגין חלקו באירוע - "מסיים את ההליך ללא הרשעה"; לאור הסכמה עם התביעה "לפיה בית המשפט יתבקש לבטל הרשעתו של המתלונן ולהטיל עליו ענישה חינוכית ושיקומית". על כן, נקבע כי במכלול נסיבות העניין יושת על מבקש 1 מאסר על תנאי לתקופה של חודשיים, למשך שנתיים.

5. דעתם של המבקשים לא נחה והם הגישו ערעוריהם לבית המשפט המחוזי שדחה אותם בפסק דין מיום 22.04.2025. לאחר ששמע את טענות הצדדים וצפה בחומר הראיות, בית המשפט המחוזי אישר את הקביעה כי אין בנדון דידן תחולה למי מההגנות שפורטו לעיל. זאת, משום "שהאלימות בה נקטו [המבקשים] לא הייתה סבירה בעליל, בייחוד לאחר שהמתלונן נפל [...] הכוח שהופעל חורג מהסביר, אינו פרופורציונאלי וחסר נחיצות". גם בגזר הדין לא נמצא מקום להתערב תוך שנקבע כי החלטת בית משפט השלום - בדבר אי-הרשעת מבקש 2 בלבד - ראויה, בייחוד שעה ש"לא הונחה תשתית כלשהי בדבר קיומו של נזק חמור וקונקרטי בסיכויי שיקומו של [מבקש 1] - ובהיעדר נזק כזה, אין הצדקה לביטול ההרשעה". ביחס לעיקרון האחידות בענישה הוער, כי בית משפט השלום ביסס שוני בין המבקשים עצמם; ובין המתלונן. שוני המצדיק תוצאה שונה.

6. מכאן בקשת הערעור שלפניי.

בקשת רשות הערעור

7. המבקשים שבים ומלינים על דבר הרשעתם. לשיטתם, מתעוררת בעניינם שאלה משפטית עקרונית

ביחס "להגנת 'הסגת גבול' שבחוק המקרקעין, וכן עולה צורך ליצוק תוכן למונח 'מידה סבירה' של שימוש בכוח שנועד למנוע הסגת גבול". נטען כי קביעותיהן של הערכאות דלמטה, בהקשר אחרון זה, הסבו להם עינוי דין; וכי הם שגו כאשר קבעו כי הכוח שהופעל על-ידם לא היה סביר, תוך מתן פרשנות שגויה לסעיף 18 לחוק המקרקעין. לגרסת המבקשים, מקביעת בית משפט השלום "כי לא הוכח כיכנוצאה ממעשיהם של המבקשים נגרמה חבלה למתלונן", ניתן ללמוד שהכוח שהופעל על-ידם אכן היה סביר. עוד נטען, כי לא ניתן 'לפרק' את האירוע לגורמים ולבודד כל פעולה ופעולה על מנת להכריע בשאלה האם חלה הגנת המקרקעין. אלא, לשיטתם, יש לבחון את מעשיהם על רקע רצף ניסיונות הפלישה של המתלונן, ובאופן זה קל הגיע לכדי מסקנה כי פעולותיהם עומדות בתנאי סייגי החוק.

דין והכרעה

8. לאחר עיון, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

9. הלכה היא עמנו כי בקשה לרשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה אך למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, למשל: רע"פ 5011/24 בן יהוד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.07.2024)). עיון בבקשה המונחת לפניי מלמד כי היא לא נמנית עם אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות לערער, ודי בכך על מנת לדחותה.

10. על אף ניסיונם של המבקשים לשוות נופך עקרוני לעניינם, מדובר במקרה הנטוע בעניינם הפרטי. כמתואר לעיל, בבקשתם מנסים המבקשים, במאמץ רב, להצביע על קיומה של שאלה משפטית עקרונית שעניינה בשאלה מהי אותה 'מידה סבירה' של כוח, בו המחזיק במקרקעין רשאי לעשות שימוש כדי למנוע את הסגת גבולו, לפי סעיף 18 לחוק המקרקעין. ברם, לא מצאתי כי מדובר בשאלה עקרונית כלל ועיקר - שכן, התשובה משתנה ממקרה למקרה ונטועה בנסיבות העניין הקונקרטי. מדובר אפוא, בשאלה של יישום הדין - שממילא אינה מקימה, כשלעצמה, עילה לרשות ערעור (רע"פ 8741-06-25 סצ'קו נ' שב"ס, פסקה 11 (18.06.2025); רע"פ 66297-01-25 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (30.01.2025)).

11. אציין עוד, כי קביעת בית משפט השלום שהכוח אשר הופעל על-ידי המבקשים לא היה סביר, קביעה בה בית המשפט המחוזי לא מצא להתערב, התבססה על התרשמות בלתי אמצעית וקביעות עובדתיות מובהקות שנומקו ובוססו כדבעי. ומנגד, הבקשה דנן לא מגלה כל עילה להתערבותו של בית המשפט ב'גלגול שלישי'. למען הסר ספק יוטעם, כי סבירות הפעולה לא נבחנת ביחס לנזק הנגרם כתוצאה ממנה, אלא ממהות הפעולה עצמה. יתרה מכך, יודגש, שבית משפט השלום לא קבע כי לא הוסב למתלונן כל נזק מהתנהגות המבקשים, כפי שאלו מנסים לטעון בבקשתם - אלא נקבע שלא ניתן לייחס להם אחריות בגין נזק זה. זאת משום הספק לגבי האופן שבו נפצע המתלונן בראשו; ובאשר ליתר החבלות מכיוון ש"לא ניתן ליחסן למכה ספציפית בחלק ספציפי של האירועים ובאיזה שלב מחמת

הגנה עצמית אם לאו".

12. בקשת רשות הערעור נדחת בזאת.

ניתנה היום, י' אב תשפ"ה (04 אוגוסט 2025).

חאלד כבוב
שופט